

съ своя примѣръ можеше само да увеличи този лаконизмъ. Но, най-послѣ, той бѣше една отъ тѣзи натури, които успѣшно могатъ да работятъ само когато сж сами, подобно на нѣкои коне, които не отиватъ за-прегнати съ други коне, но отлично теглятъ колата когато сж сами запрегнати въ нея.

Робъ на дългътъ и на дисциплината, Ахмедъ-Еюбъ като ли че съвсѣмъ се заличи съ пристигането на Мехмедъ-Али-паша. Продължавайки, обаче, да бжде помощникъ на главнокомандующия, той отлично знаеше, че въ Цариградъ много разчитатъ на неговитѣ мѣдри съвѣти, съ които и не пропушаше да се обръща къмъ новия муширъ, репутацията и достоинства на когото не бѣха още достатъчно затвърдени.

За насъ е несъмнѣнно, че ако Ахмедъ-Еюбъ не се намираше още отъ самото начало на войната при Абдуль-Керима; ако той, прѣдъ очитѣ на общественото мнѣние, не сподѣляше, ако не погрѣшкитѣ, то, най-малко, закѣсненията въ дѣйствиата на стария сердаръ; ако и солдатитѣ не виждаха въ неговото лице сътрудника на генералисимуса, който допусна руситѣ да прѣминатъ Дунава при Свищовъ безъ значителни кървави жертви, — то императорското правителство, безъ колебание би го назначило за главнокомандующъ на армитѣ, дѣйствувавши въ България.

И за това, Ахмедъ-Еюбъ, макаръ и най-добрия отъ наличнитѣ маршали, не можеше въ тази минута да бжде избранъ за главнокомандующъ отъ страхъ да не се деморализиратъ съвършено войскитѣ. А на Мехмедъ-Али — замѣстника на стария сердаръ — се падаше, самъ да разбере своя другаръ, да се възползува отъ неговото присѣствие и всѣкога, при нужда, да се обръща именно къмъ неговитѣ мѣдри съвѣти и къмъ никого друго.

никога да се — неговитѣ мѣдри съвѣти и къмъ